

HET IS WAAR ALS EEN (EGYPTISCHE) MAN HET ZEGT....

Nu ik ruim een kwarteeuw door buikdansland heb gelopen en mijn oren en ogen heb gebruikt, vallen me toch wel een aantal zaken op. Heel veel zaken eigenlijk....en heel veel fascinerende zaken....Eén ervan is dat veel vrouwen extra waarde toekennen aan een (buikdans-) feit als het wordt gezegd of geopperd door een man, terwijl de oorsprong en het doorgeven van de dans toch voor het allergrootste deel aan het vrouwelijke conto moet worden toegeschreven.

Ik realiseer me steeds meer dat ik als lesgever heel wat flauwekul over buikdans had kunnen “verkopen” aan cursisten alleen al om het feit dat ik een man ben en op grond hiervan kennelijk voor heel wat mensen wat meer autoriteit of geloofwaardigheid in de schaal kan leggen. Met nadruk wil ik vraagtekens plaatsen achter de begrippen autoriteit of geloofwaardigheid omdat ik het hier zelf niet mee eens ben en ook niet zeker weet of dat de juiste begrippen zijn, maar in ieder geval zijn het wel begrippen die op dit moment het meest in de buurt komen van een juiste omschrijving van dit gegeven. Of misschien is goedgelovigheid een term die net zo dicht in de buurt komt. Of het geen vertrouwen hebben in het eigen kritisch vermogen van de cursistes of erger nog: er vanuit gaan dat een man het toch wel beter zal weten

Toen ik met buikdans begon was het verschijnsel man in het wereldje een zeldzaamheid. Ik was gegrepen door deze dans die hele werelden voor me opende en ik realiseerde me dat ik als curiositeit een streepje voor had. Voor een aantal mensen was iedere slechte of naast de muziek uitgevoerde beweging al een applaus waard. Een minstens even zo grote groep was extra kritisch zodat ik vaker het gevoel had dat ik juist omdat ik een man ben extra mijn best moest doen om niet belachelijk gevonden te worden. Dit gevoel, te samen met een grote interesse in deze dans en een grote drang naar kennis, maakte dat ik me ging verdiepen. Doordat ik in alle hoeken en gaten zocht naar kennis, de bronnen ging vergelijken en op waarde ging schatten, ontdekte ik veel. Ook dingen tussen de regels door. Dat de voorlopige conclusie is dat er nog steeds heel veel meer te ontdekken valt, doet niet af aan het feit dat ik merkte dat er veel flauwekul over buikdans wordt verteld. Ik denk dat ik niet een van de makkelijkste cursisten was in workshops waarin de docent(e) dacht dat de cursisten bepaalde dingen toch niet zouden weten en om de workshop interessanter te maken maar wat vertelden: ik voel me namelijk niet serieus genomen als ik bewust of onbewust “voorgelogen” word.

Hoe dan ook, ik ontdekte dat de “kennis” die wordt verspreid sneller aangenomen wordt van een bekende (lees: “beroemde”) docent dan van een onbekende docent, zeker in deze tijd als deze een of andere nietszeggende “award” heeft gewonnen. Het feit dat de docent uit

het buitenland komt geeft een extra dimensie aan de informatie, zeker als de docent(e) uit een Arabisch land komt en dan met name uit Egypte (“Hij/zij zal het wel weten”). Omdat na de stellende trap de vergrotende en zelfs de overtreffende trap komt lijkt het voor een aantal danseressen alsof het ultieme gewicht van de boodschap bereikt wordt als deze niet alleen wordt gezegd door een man maar door een Egyptische man. En of de boodschap nu een hoop onzin-gehalte heeft maakt niet uit, ook het feit of het c.v. van de docent met “enige fantasie” is samengesteld maakt ook niet uit. Het wordt geslikt als zoete koek, met name als de lesgever ook nog voorziet in een andere behoefte: het geven van aandacht.

Nu wil ik niet zeggen dat er geen goede mannelijke Egyptische docenten bestaan, heus wel. Maar hou je verstand erbij, vertrouw in alles op je eigen kritische vermogen. Ga zelf op onderzoek, neem niet alles zo maar aan, ga niet vanuit je eigen onzekerheid dat mannen het toch beter weten, onderzoek meerdere bronnen en ga na of de verstrekte informatie waar is, gedeeltelijk waar is of niet waar is. Staar je dus niet blind op de vermeende kennisvoorsprong die een beroemde (mannelijke) docent uit het land waar de dans vandaan komt zou hebben. En als je dat toch doet ? Ach ja, van mij mag het, waar bemoei ik me ook eigenlijk mee. Als je je daar om wat voor reden dan ook beter bij voelt is het ook OK. Tenslotte is niet iedereen zo’n kritische muggenzifter zoals ik.

Peter Verzijl